

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๓๔/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๔๑/๒๕๕๑

วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

ประเด็นวินิจฉัย มีประเด็นวินิจฉัยตามคำร้อง ดังนี้

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๔ มาตรา ๖๔ มาตรา ๘๑ (๒) และมาตรา ๘๔ (๗) หรือไม่

ความเห็น

ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลรัฐธรรมนูญ รัฐสภาได้ตราพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ โดยมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ยกเลิกความในมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๘๖ กิจกรรมของโรงเรียนในระบบเฉพาะในส่วนของผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษา ไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน แต่ผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียน ต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

การคุ้มครองการทำงาน การจัดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองการทำงานและประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำของผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนในระบบ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

มีประเด็นพิจารณาในเบื้องต้นว่า บทบัญญัติมาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ยังคงหลักการเดิมของมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของ บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว หรือไม่

เห็นว่า พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ บัญญัติให้กิจการของโรงเรียนในระบบไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน แต่ผู้ปฏิบัติงานของโรงเรียนต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ได้บัญญัติให้ผู้ปฏิบัติงานของโรงเรียนในระบบไม่ว่าจะเป็นผู้อำนวยการ ครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้ปฏิบัติงานอื่นที่มีได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนการสอน เช่น นักการภารโรง คนขับรถ พนักงานทำความสะอาด เป็นต้น ไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายดังกล่าวมาแล้ว ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้แบ่งผู้ปฏิบัติงานของโรงเรียนในระบบออกเป็น ๒ ประเภท คือ **ประเภทที่หนึ่ง** ได้แก่ ผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เช่น ผู้ปฏิบัติหน้าที่บรรณารักษ์ ผู้ปฏิบัติหน้าที่งานแนะแนว ผู้ปฏิบัติหน้าที่เทคโนโลยีการศึกษา เป็นต้น ไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และ**ประเภทที่สอง** ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานอื่นที่มีได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนการสอน เช่น นักการ ภารโรง คนขับรถ พนักงานทำความสะอาด เป็นต้น ยังอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งผู้ปฏิบัติงานประเภทที่สองได้รับการแก้ไขปัญหาที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญแล้ว ส่วนผู้ปฏิบัติงานของโรงเรียนในระบบเฉพาะส่วนผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษา ตามบทบัญญัติมาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ยังมีหลักการเช่นเดียวกับมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจวินิจฉัยคดีดังกล่าวต่อไป และกำหนดประเด็นวินิจฉัยดังนี้

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๔ มาตรา ๖๔ มาตรา ๘๑ (๒) และมาตรา ๘๔ (๗) หรือไม่

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๔ และมาตรา ๖๔ เป็นบทบัญญัติที่รับรองและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

ของประชาชน ส่วนมาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๔ เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับแนวนโยบายของรัฐที่ต้องส่งเสริมทางด้านกฎหมายและการยุติธรรมและเศรษฐกิจให้กับประชาชน โดยมีหลักการสรุปได้ ดังนี้

มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่ได้รับการรับรองโดยกฎหมายหรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้น มีผลผูกพันโดยตรงต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภา ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐ ดังนั้น การตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมาย ทุกองค์กรมีหน้าที่ต้องเคารพสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่รัฐธรรมนูญและคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญได้ให้การรับรองแล้ว

มาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนโดยวางหลักการประกันความมั่นคงแห่งสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรอง กล่าวคือ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนนั้นต้องกระทำโดยอาศัยอำนาจของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คือ ต้องมีกฎหมายให้อำนาจจึงจะกระทำได้ และต้องเป็นไปเพื่อการที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ คือ ต้องเป็นเรื่องที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้กระทำได้ ต้องกระทำเท่าที่จำเป็น คือ ให้ทำได้เท่าที่จำเป็นเท่านั้นจะทำความจำเป็นมิได้ และต้องไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพที่จะจำกัดนั้น คือ การจำกัดนั้นต้องไม่ถึงขนาดที่ทำให้การใช้สิทธิและเสรีภาพนั้นกระทำมิได้

มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติให้หลักประกันเรื่องความเสมอภาค กล่าวคือ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน การกระทำใด ๆ ของรัฐ รวมทั้งการออกกฎหมายนั้นต้องใช้บังคับเป็นการทั่วไปโดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง และหากมีการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมย่อมใช้บังคับมิได้

มาตรา ๔๔ เป็นบทบัญญัติที่ให้หลักประกันความปลอดภัยในการทำงาน กล่าวคือ บุคคลทุกคนมีสิทธิได้รับหลักประกันความปลอดภัยและสวัสดิภาพในการทำงาน ตลอดจนมีหลักประกันในการดำรงชีพทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นจากการทำงาน ทั้งนี้โดยเป็นไปตามที่มีกฎหมายบัญญัติไว้

มาตรา ๖๔ เป็นบทบัญญัติที่ให้เสรีภาพในการรวมกลุ่มของบุคคล กล่าวคือ บุคคลทุกคนมีเสรีภาพในการรวมกลุ่มเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์กรเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และรวมถึงการรวมกลุ่มของข้าราชการ โดยจะมีการจำกัดเสรีภาพในการรวมกลุ่มมิได้เว้นแต่โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือการป้องกันการผูกขาดตัดตอนทางเศรษฐกิจ

มาตรา ๘๑ (๒) เป็นบทบัญญัติเรื่องแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรม กล่าวคือ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรม โดยคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลให้พ้นจากการกระทำอันเป็นการล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและโดยบุคคลอื่น และต้องอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน

มาตรา ๘๔ (๗) เป็นบทบัญญัติเรื่องแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ กล่าวคือ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจต่าง ๆ รวมทั้งส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ คุ้มครองแรงงานเด็ก และสตรี และจัดระบบแรงงานสัมพันธ์

ส่วนพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มีวัตถุประสงค์ให้การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล และมีคณะกรรมการบริหารเพื่อทำหน้าที่บริหารและจัดการศึกษา โรงเรียนเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยมีการกำกับติดตาม การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา เช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยรัฐพร้อมให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านวิชาการให้แก่สถานศึกษาเอกชน การที่บทบัญญัติมาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ให้กิจการของโรงเรียนในระบบเฉพาะส่วนผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และให้มีคณะกรรมการคุ้มครองการทำงานและประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำทำหน้าที่คุ้มครองแรงงานและสิทธิประโยชน์ของบุคคลดังกล่าว โดยประโยชน์ตอบแทนตามพระราชบัญญัตินี้ต้องไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานนั้น เนื่องจากการจัดการศึกษาเป็นการบริการสาธารณะประเภทหนึ่ง ที่รัฐต้องดำเนินการอย่างมีคุณภาพและทันต่อความก้าวหน้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก โดยรัฐอาจสนับสนุนและส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาด้วยการสนับสนุนงบประมาณ และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อมิให้เอกชนแสวงหากำไรจากการจัดการศึกษาจนเกินควรและเป็นทางเลือกให้ผู้ปกครองตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้ารับการศึกษาทางหนึ่งนอกเหนือจากที่รัฐได้จัดไว้ให้ซึ่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติให้รัฐสนับสนุนเงินอุดหนุนและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ แก่โรงเรียนเอกชน เช่น การไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาหรือเรียกเก็บต่ำกว่าที่คำนวณ การจัดครู

และบุคลากรทางการศึกษาพร้อมค่าตอบแทน การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินที่ได้รับจากการจัดสรร การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน หรือภาษีอื่นใดในทำนองเดียวกัน รวมทั้งจัดให้มีกองทุนส่งเสริมโรงเรียนในระบบและกองทุนสงเคราะห์ที่รัฐจัดงบประมาณสมทบให้เพื่อจ่ายเป็นเงินทุนเลี้ยงชีพ สวัสดิการและสิทธิประโยชน์แก่ผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษา อีกทั้งการกำหนดให้กิจการของโรงเรียนเอกชนในระบบเฉพาะส่วนผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษา ไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนนั้น มิได้หมายความว่าบุคลากรดังกล่าว ไม่มีสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการได้รับสิทธิประโยชน์ในการทำงาน และการรักษาพยาบาล เพราะบทบัญญัตินี้ได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และการคุ้มครองการทำงาน ต้องจัดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองการทำงานและประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำ นอกจากนั้นก็ให้ออกระเบียบที่เกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงาน โดยในระเบียบดังกล่าวนี้สามารถกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการคุ้มครองการทำงานและประโยชน์ตอบแทนสำหรับบุคคลดังกล่าวของโรงเรียนเอกชนในระบบได้ ส่วนการที่บัญญัติมิให้นำกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์มาใช้บังคับกับบุคคลดังกล่าวนั้นก็มิได้หมายความว่าบุคคลดังกล่าวถูกจำกัดเสรีภาพในรวมกันเป็นสหภาพแรงงาน ผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษาย่อมมีเสรีภาพในการรวมกลุ่มจัดตั้งสหภาพได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ แต่ทั้งนี้ต้องเพื่อประโยชน์ในการช่วยเหลือสมาชิก และคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของสมาชิกเท่านั้น โดยไม่อาจใช้สิทธิของการเป็นลูกจ้างโรงเรียนเอกชนในการนัดหยุดงานเพื่อต่อรองกับนายจ้างตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ เนื่องจากการจัดการศึกษาเป็นการบริการสาธารณะต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง การหยุดสอนของโรงเรียนในระบบต้องไม่ทำความเดือดร้อนแก่ประชาชน ผู้ปกครอง และนักเรียน ยกเว้นกรณีที่พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดให้โรงเรียนเอกชนหยุดสอนได้

ดังนั้น การที่รัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่มีหลักการคือ รัฐจะกระทำการใด ๆ อันเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมิได้ เว้นแต่โดยมีกฎหมายบัญญัติไว้ และจะกระทำได้ที่จำเป็น ไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ กฎหมายนั้นต้องใช้ในการทั่วไปเป็นไปตามหลักแห่งความเสมอภาค ไม่มีการเลือกปฏิบัติ และในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานนั้น รัฐต้องให้หลักประกันความปลอดภัยและให้สวัสดิการในการทำงาน และในการรวมกลุ่ม

เป็นหมู่คณะต่าง ๆ ต้องคุ้มครองและอำนวยความสะดวกและส่งเสริมให้ประชาชนมีงานทำและคุ้มครองแรงงาน พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ บัญญัติให้กิจการของโรงเรียนเอกชนในระบบเฉพาะส่วนผู้อำนวยการ ครู และบุคลากรทางการศึกษา ไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน เนื่องจากเป็นกฎหมายพิเศษ และบัญญัติให้บุคลากรดังกล่าวของโรงเรียนเอกชนในระบบได้รับผลประโยชน์ตอบแทนในด้านต่าง ๆ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน การคุ้มครองการทำงาน โดยให้ตั้งคณะกรรมการคุ้มครองการทำงาน และมีการออกระเบียบที่เกี่ยวกับการคุ้มครองการทำงาน ซึ่งในระเบียบดังกล่าวนี้สามารถกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการคุ้มครองการทำงานและผลประโยชน์ตอบแทนสำหรับบุคคลดังกล่าวของโรงเรียนเอกชนในระบบให้ได้ไม่น้อยไปกว่าที่มีอยู่ในกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานโดยทั่วไปได้ หากระเบียบดังกล่าวไม่เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ บุคคลดังกล่าวย่อมใช้สิทธิฟ้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้ จึงเห็นว่าพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๔ มาตรา ๖๔ ส่วนกรณีที่บทบัญญัติมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๘๑ (๒) และมาตรา ๘๔ (๗) หรือไม่นั้น เห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๕๒ - ๕๓/๒๕๔๗ ว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๗ ของรัฐธรรมนูญมิใช่บทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่บุคคลจะอ้างได้ว่ามีบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่วินิจฉัยบทมาตราดังกล่าว ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๘๑ (๒) และมาตรา ๘๔ (๗) ของรัฐธรรมนูญ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๕ แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ซึ่งเป็นหมวดที่มีเจตจำนงที่บังคับให้รัฐดำเนินการตรากฎหมายและกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน มิใช่เป็นบทบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพที่ประชาชนสามารถโต้แย้งได้แต่ประการใด จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นนี้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๔ และมาตรา ๖๔

นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ